

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **P. M.**, *právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou S. – Š., s.r.o.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 24. apríla 2009, č. I/226/17020-46712/2009/990565-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. mája 2010, č. k. 13S/76/2009-52, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. mája 2010, č. k. 13S/76/2009-52 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 18. mája 2010, č.k. 13S/76/2009-52 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 24.apríla 2009, č. I/226/17020-46712/2009/990565-r, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/80583/08/Čapa z 19. septembra 2008, ktorým mu bola vyrubená daň na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2002 zo zisteného rozdielu dane v sume 6.290,71.-€, nakoľko žalobca v daňovom konaní nevedel preukázať, že tovar fakturovaný dodávateľom N. spol. s r.o., vo februári 2002 faktúrami: 03/02-2002 v sume 397 432,- Sk bez DPH, DPH v sadzbe 23%, t.j. 91 410,- Sk a 04/02-2002 v sume 414 344,- Sk bez DPH, DPH v sadzbe 23%, t.j. 95 300,- Sk skutočne dodaný bol a nevedel preukázať ani tú skutočnosť, že uvedené faktúry skutočne spoločnosť N. s r.o. vystavila. Po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného dospel krajský súd k záveru, že toto je v súlade so zákonom.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z podkladov pripojených v administratívnom spise žalovaného krajský súd zistil, že správca dane vykonal u žalobcu za rok 2002 a rok 2003 daňovú kontrolu a opakovanú daňovú kontrolu na DPH a kontrolu na dani z príjmov fyzických osôb. Opakovanú daňovú kontrolu na DPH za jednotlivé zdaňovacie obdobia ukončil protokolom č. 645/230/70994/08/Mik. Žalobca sa nezúčastnil prerokovania protokolu z opakovanej daňovej kontroly, a preto bol protokol považovaný za prerokovaný a doručený žalobcovi 25. septembra 2008 v zmysle § 15 ods. 12 zákona o správe daní. Správca dane vydal 19. septembra 2008 dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za február 2002 v sume 186.710.- Sk (faktúra č. 03/02-2002, interné číslovanie č. 12, faktúra č. 04/02-2002, interné číslovanie č. 13).

Žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil dodatočné platobné výmery, keďže sa stotožnil so skutkovými zisteniami správcu dane, ako aj s jeho právnym záverom, že žalobca nesplnil podmienky na odpočet DPH, pretože hodnoverne nepreukázal, že zdaniteľné plnenia uskutočnil označený dodávateľ žalobcu – spoločnosť N., s.r.o., v zmysle § 20

ods. 2, písm. a/, zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom do 31.decembra 2002 (ďalej len „zákon o DPH“).

Krajský súd poukázal na to, že svedkovia S. L., RNDr. J. S., RSDr. P. P. a M. M. nepotvrdili, že boli splnomocnení na zastupovanie spoločnosti N. s.r.o. a že so žalobcom uzatvárali obchody na dodávky motorovej nafty.

Z výpisu z obchodného registra krajský súd zistil, že dodávateľ žalobcu N., s.r.o. mal až od 15. marca 2002 v predmete činnosti veľkoobchodnú a maloobchodnú činnosť s výrobkami petrochemického priemyslu, tuhými, tekutými a plynými palivami a z administratívneho spisu vyplýva, že registrovaným platiteľom DPH sa stal až od 18. marca 2002.

Z pripojeného spisu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S/41/2009 krajský súd zistil, že v právnej veci žalobcu P. M. (aj v tomto konaní ide o žalobcu) proti žalovanému Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, krajský súd rozsudkom z 23. septembra 2009 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2010, sp. zn. 8Sžf 11/2009 potvrdil rozhodnutie žalovaného vo veci dodatočne určenej spotrebnej dane z minerálnych olejov za február 2002 v sume 430.080.- Sk. Najvyšší súd Slovenskej republiky v spomínanom rozsudku okrem iného konštatoval, že spoločnosť N., s.r.o. v čase vystavenia faktúry č. 03/02-2002 z 19. februára 2002 a faktúry č. 04/02-2002 z 26. februára 2002, z ktorých si žalobca uplatnil nárok na odpočet DPH, nemala v predmete podnikania povolenú veľkoobchodnú a maloobchodnú činnosť s výrobkami petrochemického priemyslu, tuhými, tekutými a plynými palivami. Tento predmet činnosti bol do obchodného registra doplnený až 15. marca 2002.

V prejednávaných veciach bolo potrebné preskúmať, či žalobca si uplatnil nárok na odpočet DPH z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2002 z hore označených faktúr vystavených spoločnosťou N. s.r.o. v súlade so zákonom a či žalobca splnil podmienky podľa § 20 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, t.j. či vôbec sa uskutočnilo medzi žalobcom ako platiteľom DPH a spoločnosťou N., s.r.o. zdaniteľné plnenie v zmysle § 13 zákona o DPH.

Krajský súd poukázal na to, že podľa právnej úpravy platnej do 28. februára 2004 (§ 17 ods. 1, zákona č. 239/2001 Z. z.) daňový subjekt, ktorý obchodoval s minerálnymi

olejmi, bol povinný preukázať, že bol registrovaným obchodníkom na obchodovanie s minerálnymi olejmi. Teda platiteľ dane, ktorý si uplatnil nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty z faktúr za dodávky minerálnych olejov, v konkrétnom prípade z dodávky motorovej nafty, bol povinný preukázať, že bol registrovaným obchodníkom a tento predmet činnosti má uvedený v obchodnom registri a v živnostenskom liste.

Podľa názoru krajského súdu žalobca nepreukázal, že na základe živnostenského listu bol vo februári 2002 oprávnený obchodovať s minerálnymi olejmi. Podľa výpisu z obchodného registra ani dodávateľ žalobcu – spoločnosť N., s.r.o. nemala v čase vystavenia faktúr za február 2002 v predmete činnosti oprávnenie na obchodovanie s minerálnymi olejmi. K dôvodom žalobcu spočívajúcich v tom, že v daňových priznaniach k DPH deklaroval na jednej strane nákup motorovej nafty od svojich dodávateľov, kde si na základe prijatých faktúr uplatňoval nárok na odpočet DPH a na druhej strane deklaroval predaj motorovej nafty svojim odberateľom, kde z takto uskutočnených zdaniteľných plnení deklaroval daňovú povinnosť, je potrebné uviesť, že predaj motorovej nafty bol realizovaný združením P. D. na čerpacej stanici, pričom žalobca bol členom tohto združenia. Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že žalobca nebol predajcom nakúpenej motorovej nafty a na prijatie opačného záveru žalobca nepredložil žiaden dôkaz.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že správca dane v rámci daňovej kontroly a opakovanej daňovej kontroly vypočul aj ďalších svedkov, a to: konateľa spoločnosti N., s.r.o. Ing. M. O., ktorý uviedol, že žalobcu nepozná, neskôr však svoju výpoveď zmenil v tom zmysle, že s ním obchodoval prostredníctvom JUDr. Š. M.; účtovné doklady žalobcu a dodávateľskej spoločnosti však tieto výpovede nepotvrdzujú; J. Š., ktorý bol splnomocnený konateľom spol. N., s.r.o. na jej zastupovanie. Tento svedok síce tvrdil, že žalobcovi dodal motorovú naftu a preberal od neho finančné hotovosti, nevedel však uviesť kto za dodávateľa vystavil a podpisoval faktúry a príjmové pokladničné doklady, ktoré sa v účtovníctve dodávateľa ani nenachádzali; účtovníčku spol. N. s r. o., p. Š., ktorá tvrdila, že účtovníctvo sa v spol. N. s.r.o. riadne viedlo, avšak nezrovnalosti v účtovnej evidencii nevysvetlila.

Neobstojí preto podľa názoru krajského súdu tvrdenie žalobcu, že za dodávateľa konal s osobou poverenou na jej zastupovanie s poukazom na § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka. Na preukázanie nároku na odpočet DPH takéto dôvody nie sú dostačujúce, pretože zákon

o DPH vyžaduje, aby zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo tým platiteľom, ktorý je uvedený na daňovom doklade (faktúre).

Krajský súd sa z uvedených dôvodov nestotožnil s tvrdením žalobcu, že daňové orgány vykonali dokazovanie len za účelom spochybnenia jeho nárokov na odpočet DPH, že dôkazy boli vyhodnotené len v prospech štátu bez prihliadnutia na jeho záujmy a že použitie správneho uváženia bolo svojvoľné, jednostranné a teda nezákonné. Žalobca podľa názoru krajského súdu nepredložil na svoje tvrdenie, že zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo, žiadne vierohodné dôkazy. Žaloba bola v tomto smere všeobecná, nekonkrétna a absentovalo v nej tvrdenie žalobcu, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Žalobca v žalobe citoval jednotlivé ustanovenia zákona o DPH, OSP a ďalšie súvisiace právne predpisy, avšak bez uvedenia konkrétneho dôvodu nezákonnosti napadnutého rozhodnutia. Žalobca v prejednávanych veciach nepreukázal, že podľa živnostenského listu bol oprávnený obchodovať s motorovou naftou ako registrovaný obchodník a tiež nebolo preukázané, že aj jeho dodávateľ – spoločnosť N. s.r.o. bol registrovaným obchodníkom a mal podľa výpisu z obchodného registra v zdaňovacom období február 2002 takéto oprávnenie obchodovať s minerálnymi olejmi.

Z uvedeného, podľa názoru krajského súdu, jasne vyplýva, že žalobca nepreukázal, že zdaniteľné plnenia – dodávky motorovej nafty – sa uskutočnili spoločnosťou N. s.r.o. tak, ako bolo fakturované za február 2002, a preto neboli splnené zákonné podmienky na to, aby si za uvedené obdobie na základe vyššie špecifikovaných faktúr uplatnil odpočet DPH.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobe vyhovie a napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zruší, nakoľko podľa jeho názoru krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku čoho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na to, že pri dodaní nafty bol dobromyseľný a nemal pochybnosti o tom, že osoby, ktoré vystupovali ako oprávnení zástupcovia dodávateľa vo vzťahu k nemu, nie sú poverené dodávateľom túto činnosť vykonávať. Zároveň poukázal na to, že konanie osôb vystupujúcich vo vzťahu k žalobcovi ako osoby poverené dodávateľom nebolo dodávateľom nijako spochybnené, a to ani potom, ako sa spoločnosť N. s.r.o. o ich konaní dozvedela, z čoho vyplýva, že konanie týchto osôb vo veci spoločnosti je možné považovať za konanie spoločnosti N. s.r.o. napriek tomu, že

dodávateľ nepredložil žiadny doklad, ktorý by to potvrdzoval. Ďalej tvrdil, že pokiaľ nepreukázal dostatočne nákup nafty, potom nemohol u žalovaného uspieť ani s preukázaním následného predaja takéhoto nenakúpeného tovaru a bolo povinnosťou žalovaného tieto skutočnosti zohľadniť vo svojich rozhodnutiach a na túto skutočnosť mal prihliadnuť aj krajský súd. Pokiaľ krajský súd poukazoval na to, že žalobca ani jeho dodávateľ neboli držiteľmi odberného preukazu na odber daňovo zvýhodnených minerálnych olejov, v tejto časti považoval rozsudok krajského súdu za zmätočný, nakoľko sám krajský súd uviedol, že táto okolnosť s prejednávanou vecou nesúvisela. Taktiež poukázal nato, že svedecké výpovede jednoznačne potvrdili, že dodanie motorovej nafty sa v stanovenom rozsahu a množstve vo februári 2002 uskutočnilo, a preto mal nárok na odpočet príslušnej sumy DPH.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril listom z 21.júla 2010, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na to, že v odvolaní žalobca uvádza len tie skutočnosti, ktoré už boli predmetom pojednávania pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozsudku náležite vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 15.júna 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 4 ods. 1 veta prvá, zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom čase, platiteľom (DPH) je osoba podliehajúca dani, ktorá je registrovaná ako platiteľ.

Podľa § 13 ods. 1 písm. a) zdaniteľné plnenie je uskutočnené pri dodaní tovaru dňom odovzdania tovaru v určitom mieste alebo dňom odovzdania tovaru prvému dopravcovi na prepravu, ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním tovaru, a to aj vtedy, ak k zmene vlastníckeho práva k tovaru podľa kúpnej zmluvy dôjde až zaplatením ceny tovaru; v ostatných prípadoch dňom, keď je príjemcovi umožnené nakladať s tovarom, a to aj vtedy,

ak k zmene vlastníckeho práva k tovaru podľa kúpnej zmluvy dôjde až zaplatením ceny tovaru.

Podľa § 14 ods. 1 daňová povinnosť vzniká platiteľovi dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 1 platiteľ má nárok na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach, ak sú prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení a ak tento zákon neustanovuje inak. Ak platiteľ zdaniteľné plnenie prijme na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení a zároveň aj na iný účel ako na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení, má nárok na odpočet dane v pomernej výške zodpovedajúcej rozsahu použitia prijatého zdaniteľného plnenia na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení.

Podľa ods. 2 platiteľ má nárok na odpočet dane, ak

- a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (§ 13),
- b) daň na vstupe zaúčtoval,
- c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,
- d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000 Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Podľa ods. 3 platiteľ uplatňuje nárok na odpočet dane v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie, v ktorom sú splnené podmienky uvedené v odseku 2 písm. a) a c) a ku dňu podania daňového priznania má daň na vstupe zaúčtovanú, má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad a doklad o zaplatení dane. Ak má platiteľ, ktorý uplatňuje nárok na odpočet dane, pochybnosti o tom, či osoba, ktorá vyhotovila daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, bola platiteľom v čase uskutočnenia zdaniteľného plnenia, môže požiadať daňový úrad o túto informáciu.

Vzhľadom na rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúvaní rozsudku krajského súdu sústredil len na tú jeho časť, ktorá sa týkala posúdenia zákonnosti rozhodnutia žalovaného pokiaľ išlo o právo žalobcu na odpočítanie DPH za zdaňovacie obdobie február 2002, pričom sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu aj s jeho

odôvodnením v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú nemohlo žalobcovi vzniknúť právo na odpočet DPH v mesiaci február 2002, z faktúr č. 02/03-2002 a 04/02-2002 vystavených spoločnosťou N. s r. o. bola tá, že dodávateľ - spol. N. s r. o., nebol v čase uskutočnenia dodávok a ich fakturácie platiteľom DPH – týmto sa stal až od 18.marca 2002 - a preto nemohla byť splnená zákonná podmienka uvedená v § 20 ods. 2 písm. c) zákona o DPH, ktorá je pre zákonný odpočet DPH rozhodujúca. Pokiaľ žalobca mal pochybnosti o tom, či je jeho dodávateľ platiteľom DPH, mohol o túto informáciu požiadať správcu dane, ako mu to vyplýva z ods. 3 tohto ustanovenia. Žalobca však o takúto informáciu správcu dane nepožiadala.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že krajský súd nezohľadnil tú skutočnosť, že p. Š., ktorý konal za spol. N. s r. o. potvrdil dodanie predmetnej nafty žalobcovi, odvolací súd poukazuje na to, že toto jeho tvrdenie nebolo preukázané žiadnymi účtovnými dokladmi, okrem dvoch predmetných faktúr založených u žalobcu, ktoré sa však v účtovníctve samotnej spoločnosti N. s r.o. nenachádzali a uskutočnenie dodávky nebolo možné preukázať ani porovnaním množstva deklarovaneho tovaru so skladovými zásobami žalobcu, nakoľko z výpovede samotného žalobcu vyplýva, že tento skladové karty nemal a ani ich nevedol. Evidenciu prijatého alebo vydaného tovaru robil iba formou faktúr, alebo dodacími listami, pokiaľ boli dodané, alebo faktúr, kde dodací list bol súčasťou faktúry, pričom počas daňovej kontroly správca dane zistil, že sumy a množstvá motorovej nafty uvedené na faktúrach 03/02 – 2002 a 04/02 – 2002, neboli zhodné so žiadnou faktúrou vystavenou a evidovanou v účtovníctve spol. N. s r. o. a nezrovnalosti boli zistené aj medzi výdajkami a faktúrami vystavenými spoločnosťou N. s r. o. o dodávkach motorovej nafty pre žalobcu.

V tomto kontexte sa námietka žalobcu, že ak by sa neuskutočnila dodávka motorovej nafty deklarovaná faktúrami 03/02 – 2002 a 04/02 – 2002, tak by nemohol ani on naftu ďalej dodávať svojim odberateľom, javí ako účelová, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplýva, že ani on sám nemal vedomosť o tom, koľko nafty v skutočnosti na sklade vo februári 2002 mal. Táto jeho námietka by mohla byť právne relevantná iba v tom prípade, ak by žalobca nad všetku pochybnosť vedel preukázať, že bezprostredne predtým, ako malo dôjsť k dodaniu nafty spoločnosťou N. s r.o., vyúčtovanej faktúrami 03/02-2002

a 04/02-2002, nemal na sklade k dispozícii žiadnu naftu. Takýto dôkaz však žalobca v daňovom konaní nepredložil.

Navyše, ako správne poznamenal aj krajský súd v napadnutom rozsudku, žalobca nebol sám predajcom motorovej nafty konečnému odberateľovi, ale túto dodával ako člen združenia P. D. na čerpacej stanici.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 15. júna 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová